

Baanwielrennen, een nieuwe tak binnen VIJC?

Hans Naus

Afgelopen zondag toog een twintigtal enthousiastelingen naar het Velodrom in Sloten bij Amsterdam voor een clinic baanwielrennen. Een deel van de VIJC fietsers had dit een aantal jaren geleden al eens meegemaakt en dat smaakte naar meer. Nu was het eindelijk weer zover!

Vol verwachting stonden we tijdig klaar, veelal in zomeroutfit; we zouden ons weldra wel lekker warm rijden! Echter:

De clinic werd dit keer gegeven door ene Caroline, een baanwielrenster met ervaring. Niet alleen dat, ook perfectionistisch en met een bijzondere focus op veiligheid. En daardoor zeer kritisch ...

Dat hebben we geweten! Bij het inleidende praatje werden diverse van onze helmen afgekeurd en ook veel schoenplaatjes konden er niet meer mee door. En die zomeroutfit was ook een slecht idee volgens haar.

Daarna volgde een lange uitleg over de werking van een baanfiets, hoe je daarmee moest omgaan en de basisbeginselen van het opstappen, weggrijden, het voortdurend kijken over je schouder.

Eindelijk gingen we fietsen uitzoeken, zadel afstellen, banden oppompen en daarna langzaam achter elkaar fietsen vlak langs de boarding. Het bleek nog niet mee te vallen om allemaal dezelfde constante snelheid aan te houden. Remmen is er immers niet bij, net zoals je benen stilhouden.

En daar had Caroline inderdaad weer veel op aan te merken! Er volgde weer een lang verhaal over veiligheid en stonden we weer langs de kant. Zo langzamerhand vroeg ik me af of we ons daarom wat warmer moesten aankleden.

We werden daarna in twee groepen gedeeld. En hè, hè, toen konden we eindelijk de baan op! Eerst invoegen op de "Cote d'Azure" en dan op snelheid tussen de zwarte en de rode lijn. Ging je sneller dan je voorganger, dan moest je inhalen door boven de tweede blauwe lijn te gaan fietsen. Het fietsen in de bochten is toch wel een bijzondere ervaring. Door de ronding en de schuine wand lijkt het veel harder te gaan dan het in werkelijkheid gaat; je voelt behoorlijk wat krachten op je lichaam. En stilhouden is er niet bij, je moet dóórtrappen. Vooral als je bovenin een tijdje rond rijdt dan is het vermoeiend en valt het niet mee om iemand die onder je fiets in te halen.

In de laatste sessie mochten we allemaal tegelijk. Toen werd het eigenlijk pas echt leuk! Maar helaas zat de clinic er al snel op.

Alle credits voor Caroline dat we nu alles ingeprent hebben gekregen over hoe we veilig moeten baanwielrennen. Dat is uiteraard heel belangrijk, maar we zouden toch graag wat meer rondjes hebben kunnen fietsen. Daar kwamen we tenslotte voor.

Desondanks, baanwielrennen is best leuk om te doen. Het verbreedt je fietservaring want het is iets heel anders dan fietsen op de weg.

Fietscommissie, bedankt voor de organisatie!